

Φόβοι

Δεν φοβάμαι τόσο να πεθάνω στο σκοτάδι,
Όσο να ζήσω στο σκοτάδι...
Έτσι κλείνω τα μάτια, για να δω το φεγγάρι.

Δεν φοβάμαι τόσο να πεθάνω με πόνο,
Όσο να ζήσω στον πόνο...
Έτσι κλείνω τις πόρτες, την καρδιά την παγώνω.

Δεν φοβάμαι να δακρύνουν τα μάτια,
Μα φοβάμαι να δακρύνει η ψυχή...
Και διαλέγω να ζω σε ένα κόσμο δικό μου, σε μια άλλη εποχή

Δεν φοβάμαι να με αφήσουν οι άλλοι,
Όσο φοβάμαι να με αφεθώ εγώ...
Και αντί να παλέψω, να διαλέξω να μείνω εδώ..

Δεν φοβάμαι να με βρει η μοναξιά,
Μα φοβάμαι μην την ψάξω εγώ...
Και απ' τα πρόσωπα όλων προτιμώ να κρυφτώ.

Δεν φοβάμαι όλα αυτά και αν συμβούν...
Μα εκεί που οι φόβοι αυτοί θα με πάνε,
Εκεί όντως φοβάμαι!

Σιωπή

Μου είπες αν συνηθίσω την σιωπή,
Κι 'αν κρύψω μέσα τα όνειρα μου,
Θα γίνουν όλα μια αόρατη πληγή,
Που θα την θρέφει με αίμα η μοναξιά μου...

Μου είπες αν συνηθίσω στο σκοτάδι,
Να αγγίζω της ψυχής μου τα σημάδια,
Θα μοιάζει η ψυχή με πονεμένο χάδι,
Θα είναι η αρχή για τα αξημέρωτα τα βράδια...

Μου είπες αν γκρεμιστούνε τα όνειρα δειλά,
Να πάω κάπου μακριά, να κλάψω, να φωνάξω,
Γιατί ο θόρυβος που κάνουνε τρυπάει την καρδιά,
Και φέρνει εδώ μπροστά μου όσα δεν μπόρεσα να αλλάξω.

Μου είπες στους δρόμους να σε ψάξω και αν σε βρω,
Μεσ την καρδιά γλυκά να σε φυλάξω,
Και τώρα στέκεσαι μπροστά μου εδώ ,
Και εγώ τα βήματα μετρώ μην σε τρομάξω.

Βυθίζομαι ξανά μεσ την σιωπή,
Και εκεί κεντώ μαζί όνειρα και ελπίδες,
Το πρόσωπο σου είναι στο σκοτάδι μου η αυγή,
μα και η αρχή για νέες καταγίδες...

Θυμάμαι όσα μου έχεις πει

Θυμάμαι κάποιος μου είχε πει ,
Θέλει κουράγιο η ζωή,
Όσο πονάς τόσο να αντέχεις...
Και την ψυχή σου να προσέχεις.

Θυμάμαι κάποιος μου είχε πει,
Να ακούω τι λέει η σιωπή,
Να μην φοβάμαι το σκοτάδι,
Μα την αυγή μετά το βράδυ...

Μου είπε τα δάκρυα που κυλάνε,
Είναι οι αλήθειες που πονάνε,
Όταν τα όνειρα τελειώνουν,
Και όταν τα βλέμματα παγώνουν.

Αν είχε μια μορφή η αγάπη,
Θα ήταν η ίδια με το δάκρυ,
Και θα κυλούσε σαν το αίμα,
Πίσω από πληγωμένο βλέμμα.

Αν είχαν χρώμα τα όνειρα μας,
Θα ήταν το χρώμα της καρδιάς μας,
Γιατί όσο υπάρχει ελπίδα,
Παλεύει με την καταιγίδα.

Μα μέσα από τα παραμύθια,
Θα ξεπροβάλλει πάντα η αλήθεια,
Εκεί που τα όνειρα τελειώνουν,
Και που οι αλήθειες μαστιγώνουν.

Και όταν αρχίζει η ζωή,
Θυμάμαι αυτά που μου έχεις πει...
Και ορκίζομαι πως θα αντέξω,
Και στα σκοτάδια θα παλέψω!